

[Petra Petersen.]

der, som ikke er inde under fabrikloven? Der findes en meget stor del, som aldrig kan komme ind under fabrikloven. Jeg var fornylig ude for et tilfælde med en ung kvinde, der ikke kunne begribe at hun ikke var beskyttet — hun var under funktionærloven.

Den højtærede socialminister skal til gennemførelsen af alle disse udmærkede foranstaltninger, selvom de ud fra mit synspunkt kun kan betragtes som lapperier, få min støtte; men hvorfor kan jeg dog ikke få socialministerens støtte til en lovgivning som foreslået, når dog ikke en eneste i denne sal kan sige, at den er overflødig — og det er der ingen, der tør.

Det er rigtigt, at jeg tilstræber, at kvinderne får så gode kår, at de kan føde deres børn, således at det ikke bliver nødvendigt for dem at lade deres svangerskab afbryde, enten på klinikker eller hos kvaksalvere. Jeg finder, at social tryghed er det, man bør byde befolkningen fremfor svangerskabsafbrydelser, som jeg aldrig har betragtet som andet end en nødhjælp, og det er mit håb, at jeg selv kan komme til at leve i et samfund, hvor det ikke er nødvendigt at tvinge kvinderne til at afbryde deres svangerskab. Men når man ikke gennemfører de sociale forbedringer, kvinderne har krav på, må jeg selvfølgelig gribe til den udvej at sige, at vi må have en svangerskabslovgivning, der giver tilladelse til svangerskabsafbrydelse på social indikation, men lad os dog prøve, om det ikke er muligt at give befolkningen så gode sociale kår og så god social betryggelse, at ingen kvinde, der er svanger, fristes til at gå til kvaksalvere, før hun går til sin læge, der nu ikke er i stand til at hjælpe hende.

Lad os skabe bedre kår for vore mødre og børn.

Socialministeren (Strøm): Jeg tror nok, at vi allesammen i så stor udstrækning som gørigt skulle medvirke til at gøre vore mødrehjælpsinstitutioner så bekendt ude i befolkningen, at mange flere af de kvinder, der er i vanskelige situationer, blev henvist til disse institutioner for derved at få en økonomisk håndsrækning og tillige oplysning og hjælp med hensyn til de mange forskellige problemer, de står overfor. Jeg tror altså, at vi derigennem i stor udstrækning kan hjælpe mange af dem, og jeg er også fuldkommen klar over, at for at vi skal kunne gøre det tilfredsstillende, må vi også have vore mødrehjælpsinstitutioner udvidet ganske betydeligt.

Når det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit nævner, at landstingets formand hr. Steincke selv har sagt, at han ikke ville gå med til svangerskabsafbrydelse på social indikation — det ærede medlem fru Petra Petersen omtalte det også —, så vil jeg sige, at det ikke er ensbetydende med, at landstingets formand ikke har sin opfattelse af, hvordan spørgsmålene skal klares, hvordan kvinderne skal hjælpes. Det er ikke landstingets formands mening, at der intet skal gøres. Der er blot forskellige opfattelser af, hvilke muligheder der er, og hvilke veje der skal følges.

Jeg skal ikke forlænge denne debat, men kun understrege, at ingen må få den opfattelse, at jeg ikke vil være med til at hjælpe i så stor udstrækning som gørigt.

Første næstformand (Arnth Jensen): Ordføreren for forslagsstillerne har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): Det er muligt, at landstingsmand Steincke har sin egen opfattelse og måske også finder på visse forbedringer af betydning i lovgivningen på dette område, men jeg vil gerne spørge: Hvilke muligheder har man, hvis man ikke vil tillade svangerskabsafbrydelse på social indikation, og når man ikke vil give kvinderne den nødvendige økonomiske støtte? Hvilke muligheder er der så? Den højtærede socialminister ved meget vel, at der skal mange midler til, før institutionerne er i stand til at yde hjælp til de kvinder, der henvender sig. Det er kun en ganske lille del af kvinderne, mødrehjælpsinstitutionerne er i stand til at hjælpe. Det kan ikke hjælpe, at man bliver ved at tale om, at vi ikke vil have svangerskabsafbrydelser, og at vi ikke kan finde os i de mange illegale aborter, når man ikke vil gøre noget for at forhindre dem. Hvad hjælper det så? Det hjælper ikke, at man siger, vi har 10 000—11 000 illegale aborter om året, og at noget sådant ikke må fortsætte, når vi intet gør for at hindre det.

Socialministeren (Strøm): I den forbindelse er det netop, jeg synes, at man i stor udstrækning må være medvirkende til at gøre mødrehjælpsinstitutionerne så stærke, at de kan hjælpe alle vegne, hvor der er brug for hjælp. Jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der ikke vil være med til at bevilge de midler, der måtte komme ønske om til disse institutioner.